

ג'רמי איירונס, כוכב „אהובת הקצין הצרפתי“ ו„שעות גנובות“ מספר לכתבת „העולם הזה“, עדנה פיינרו, על הקריירה שלו, שאיפותיו וצורת חייו

שחקן

ולא כוכב

מראיון ג'רמי איירונס (עם עדנה פיינרו) בחזרות אני רע מאוד

לימים אינם היחידים המתנהגים כך. כשאני נוסע לנירירוק או לסאריס, אני חש, לפחות בימים הראשונים, לא פחות זר.

האם קשה לגלם דמות שונה כל כך? כל מה שקשור למישחק, קשה מאוד. לעתים נדמה לי שבחרתי במיקצוע הקשה ביותר שיכולתי למצוא לעצמי. שלא כאור תם כישירונית מלידה, שהכל בא להם בקלות. אני עובד על כל דמות זמן רב, מחפש את מרכיביה ותכונותיה, והמאמץ מתיש כל כך, שכאשר אני מסיים, כל מה שאני רוצה זה קצת מנוחה, לשכוח מן הדמות וכל הקשור בה.

„שלא כשחקנים האמריקאים, שהם רר בם חסידי שיטת אולפן השחקנים, אנחנו הבריטים עובדים דרך הטכסט הכתוב.“ מסביר איירונס. „אמריקאי ינסה לחפש בעברו שלו את החוויות וההווה לדמות שהוא מגלם, כדי להבין אותה יותר טוב. אנחנו מנסים להבין, מתוך הכתוב, מה בדיוק התכונות הנתונות של הדמות, ומתחילים את העבודה מנקודה זו.“

לא להוליווד

איירונס נשוי לשינאד קיווק, בתו של השחקן האירי המפורסם סיריל קיווק ושחקנית בזכות עצמה, ואב לילד בן 3, חי בפרבר לונדוני שקט חיים בורגניים לגמרי, ושמה על שהוא ורעייתו מצליחים לשמור על קאריירות נפרדות. „היא חזרה לבימה מייד אחרי הלידה. בימים אלה היא מופיעה בדמות ביאטריס במחזה רוב מהומה על לא מאומה של שייקספיר, ולמען האמת, אני נו מעדישים את הפרטיות המתאפשרת לנו מן העבודה שאיננו צריכים לעבוד יחד.“

אחרי הצלחתו המסחררת, תחילה כי אהובת הקצין הצרפתי ואחר כך בחזרת ימים, הפך הפיתוי להופיע בקולנוע ובי טלוויזיה גדול מן הרגיל, והשכר המוצע עלה באותו היחס. תוכניתו הקרובה ביותר היתה, אחרי קאן, הופעה בסרט טלוויזיה לפי בובת הקפסן של ד' ה' לורנס. אבל קאריירה לפני המצלמות מפחידה אותו לא מעט. „אמנם יש יתרון בולט בהצלחה הזאת, היום מפנים אלי הרבה יותר הצעות להופעה בסרטים, שבצד כל אחת מהן היתה הבטחה לשכר ענק. בקצב כזה הייתי יכול לצאת לגימלאות בגיל 34 (היום הוא בן 29). אלא שקאריירה קולנועית כרוכה בנסיעה להוליווד, באר רח חיים מסויים, השתתפות במסיבות, התנהגות לאנשים הנכונים, וגם אם הייתי מצליח בכך, אני משוכנע שהייתי מחסל חלק חשוב מעצמי.“ ואמנם, אחרי ביקור של שלושה ימים בהוליווד, שב הביתה והודיע שלא יסע שוב. אלא אם כן יומן לעבוד, וישהה שם לצורך העבודה בלבד.

חוץ מזה, הוא חיית תיאטרון, ופחדו הגדול שהקולנוע יגזול ממנו את ההודמינות להופיע על הבימה, בשנות השלושים לחייו, ברפרטואר השייקספירי. „אני זקוק לו כדי להתפתח וכדי למתוח את שרירי.“ הוא אומר, ועיניו נשואות במיוחד להופיע בריצ'רד השני. „אני מולול בקולנוע.“ הוא מוסיף, „ולכן הייתי רוצה למצוא את שביל-הזהב שיאפשר לי להתקדם במקביל בשני המישורים.“

איירונס בתפקיד פולק מאכיל את פועלו כשימורים בריטיים בחרתי במיקצוע הקשה ביותר

מ בקר פולני אחד, שהזדהותו עם המיסד בבית ידועה, למרות נסיר נותיו להיראות כהתגלמות של רוח החרי שש, חש מאוד לא נוח, בפסטיבל קאן, עם סירטו של יז' סקולימובסקי שעות גנובות (ראה עמוד 39). „הבעיה היא“, טען אותו מבקר, „שאי-אפשר להפקיד תפקיד ראשי בסרט כזה, המדבר על פולנים, בידי של שחקן בריטי.“ כוונתו היתה שג'רמי איירונס, אחד הכוחות הערי לים בתיאטרון ובקולנוע האנגלי, אינו מתאים כל כך לתפקיד, ומשום כך, סובל הסרט כולו.

אך זאת היתה דיעת יחיד. רוב המבקר רים האחרים הביעו התפעלות ובשלב מסויים אף דובר על אפשרות שאיירונס יוכה כפרס המישחק. היחיד שהסכים במיקצת עם אותו המבקר, היה דוקא איירונס. הוא הגיע לקאן ליומיים בלבד, ביקורו הראשון בפסטיבל, והרגשתו מוז'ה במקצת. הוא מעריך את הסרט, ואת כל מה שהוא מנסה לומר, יחד עם זאת, העבודה היתה עבורו חוויה מוזרה למדי. שעות ספורות לפני שעמד לשוב ללונדון, הוא שוחח עם עורכת מדור הקולנוע של העולם הזה, עדנה פיינרו, על היהודיו אלה.

„היו לי רק שלושה ימים כדי להתכונן“

לתפקיד, הוא סיפר. „סקולימובסקי צילי צל אלי ואמר לי שאם אסכים להופיע בתפקיד הראשי הוא יגייס את הכסף, ביום השני הוא השיג את הכסף, ושלושה ימים לאחר מכן התחלנו לצלם.“

משהו מטורף

ל גבי ג'רמי איירונס, שהוא בעל הכי שרה תיאטרונית מובהקת, זה היה נסיון חריג. „למען האמת, גם על הבימה אני מתחיל לעצב את הדמות שלי ברצף, ונת רק כאשר אני ניצב מול הקהל וחש את תגובותיו. בחזרות אני רע מאוד. לא כל שכן בקולנוע, שם אין קהל כלל, ובמיוחד כאשר כל מה שיש בידי כדי להכין דמות, זה שלושה ימים.“

איך עושים זאת? „צפיתי כמה פעמים באיש השיש, עבדתי, בזמן שנותר לי, עם יז', נסיתי להתחקות על התנהגותו ותגובותיו. השתדלתי מאוד להקפיד על מיבט נכון — וגרמה לי שהצלחתי בכך — ולהעניק לדמות משהו מטורף במקצת. כי לדעתי, הפולנים הם כאלה. אצלם, כל מה שהם חשים ומה שהם חושבים צף מייד למעלה, מוצג לראווה כלפי חוץ, בהתנהגות קיצונית. איני בטוח שהלכתי בנושא זה עד הסוף.“

מה דעתו על התוצאה הסופית? „הוא מייצג יפה את היחס של האנגלים לזרים שבתוכם. אם כי אני חייב לומר שהאנגרי צעצוע — סמל לדב הרוטי? —

פולק (איירונס) מושטט בלונדון המתכוננת להגיהמולד צעצוע — סמל לדב הרוטי?